

prima instanță: O. Cojocaru
(Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani)
instanța de apel: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr. 3ra-710/18

Î N C H E I E R E

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Oleg Sternioală
Judecătorii Victor Burduh, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Lidia Zambilovici,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Lidiei Zambilovici împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 prin care a fost respins apelul declarat de Lidia Zambilovici și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2017, prin care acțiunea a fost respinsă ca tardivă,

c o n s t a t ă :

La 17 martie 2017, Lidia Zambilovici a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Administrare Fiscală Buiucani cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 13 ianuarie 2017, s-a adresat către Direcția Administrare Fiscală Buiucani cu solicitarea de a-i fi anulat Avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2016 sub nr. 0000059275 din 09 decembrie 2016, de a revendica informația de la Dmitrii Agheev privind suma stinsă în raport cu contractul de ipotecă nr. 4993 din 12 septembrie 2008, nr. 6229 din 12 decembrie 2008, nr. 30 din 13 ianuarie 2009, iar în rezultat a primit refuz, pe care-l consideră neîntemeiat, în temeiul art. 287/3 alin. (2) din Codul fiscal.

A solicitat reclamanta Lidia Zambilovici anularea Avizului de plată la impozitul pe avere pentru anul 2016 sub nr. 0000059275 din 09 decembrie 2016.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2017, a fost respinsă cererea Lidiei Zambilovici privind conexarea într-un singur proces a cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Zambilovici împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind contestarea actului administrativ cu cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Zambilovici

împotriva IFS pe mun. Chișinău, DAF Buiucani cu privire la contestarea actului administrativ.

Prin încheierea protocolară a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2017 a fost dispusă restituirea acțiunii depuse prin intermediul cancelariei, deoarece această cerere nu este depusă în temeiul art.60 CPC, nu conține o modificare a temeiului, sau obiectului acțiunii, o majorare sau reducere a cuantumului pretențiilor din acțiune.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2017 acțiunea depusă de Lidia Zambilovici împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea avizului de plată a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

La 30 iunie 2017, Lidia Zambilovici a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri privind admiterea integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 a fost respins apelul declarat de către Lidia Zambilovici, a fost menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2017 și a fost anulată măsura de asigurare a acțiunii aplicată prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2017.

La 06 iunie 2018, Lidia Zambilovici a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului s-a invocat că nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece instanța de apel la emiterea deciziei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume art. 17 alin. (1) lit.a) din Legea contenciosului administrativ și greșit a ajuns la concluzia că cererea de chemare în judecată este depusă tardiv.

Menționează că termenul de adresare în judecată a început să curgă de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă, adică de la 22 februarie 2017. Astfel, consideră că termenul de prescripție de adresare în instanța de judecată a expirat la 23 martie 2017, fapt ce dovedește că cererea de chemare în judecată depusă la 17 martie 2017 a fost depusă în termenul prevăzut de art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2018 a fost expediată în adresa recurentei la 15 februarie 2018 (f.d.183), însă lipsesc date (aviz de recepție) despre recepționarea acesteia.

În circumstanțele relevate, recursul declarat de către Lidia Zambilovici la 06 aprilie 2018 se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 04 mai 2018, în adresa intimaților a fost expediată copia recursului declarat de către Lidia Zambilovici, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Intimatul Serviciul Fiscal de Stat la 25 mai 2018 a depus referință prin care a solicitat declararea recursului Lidiei Zambilovici ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Lidia Zambilovici nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de

lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocare în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Lidia Zambilovici ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Lidia Zambilovici se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală

Victor Burduh

Iurie Bejenaru